

Renașterea patriarhatului ca bază a noii identități în Ucraina

Voi discuta despre renașterea patriarhatului ca bază a noii identități în Ucraina. În ultimii 20 de ani, contractul sovietic de gen dintre stat și mamele muncitoare a fost abandonat, iar femeile, cu tot cu funcția lor de reproducere, au rămas prinse între Scilla și Caribda, între ideologia neoliberală a liberului antreprenor pe deplin răspunzător pentru viața sa, și chemarea naționalistă la îngrijirea Copilului și a Națiunii.

Noua instaurare a patriarhatului este inobservabilă, acoperită fiind de drepturile omului și de retorica democratică (toate drepturile fiind deja rezervate prin lege). Absența unei ideologii clare privind emanciparea femeii, precum și respingerea discursivă a feminismului au lăsat loc consolidării și agravării unei multitudini de opresiuni zilnice, înrăutățind de la o zi la alta viața femeilor. Aceasta nu este numai „o problemă femeiască” – în timp ce femeile devin sclave, bărbații devin stăpâni, și ambele părți își pierd umanitatea.

Logica neoliberală a exploatării se potrivește cu mașina birocratică de stat coruptă condusă de *bratki* din anii '90. Neoconservatismul, care se manifestă prin panici morale, renașteri religioase artificiale, încercări de a vota legi care să interzică avortul, „propagandă” LGBT etc., este folosit de către elitele conducătoare pentru a camufla vlăguirea economică și spirituală a societății Ucrainene. De fapt, vom avea parte de *zhostkij pizdetz*.

Viziunea mea mistică a Ucrainei contemporane îmi sugerează un tablou cu dealuri și câmpii frumoase, acoperite de un strat gros de grăsime. Metafora grăsimii vechi și întărite într-o bucătărie murdară este adesea folosită de femei pentru a descrie oprimarea sau hărțuirea, momentele în care au sentimentul că sunt dominate, dar le lipsesc instrumentele simbolice pentru a detecta agresiunea și a i se împotrivi. Aceste experiențe traumatice au fost exilate în inconștient, și sunt readuse la suprafață numai în grupurile „de conștientizare” feministe, datorită creării unui mediu discursiv adecvat.

Răspândesc această viziune a identității ucrainene în general. Este identitatea unei persoane a cărei conștiință este derutată de mesaje ideologice contradictorii și al cărei inconștient este plin până la refuz de traume nevocalizate. În fiecare și trec printre mulțimi de oameni buni nefericiți și mă gândesc la terapie colectivă – asemănătoare cu ceea ce fac în grupurile feministe de „conștientizare”. Noua discuție a eticii ne poate fi de ajutor. O etică ce propune principii pentru „cum ar trebui să ne purtăm” unii cu ceilalți, cu animalele și natura, opunându-se moralei depășite care dictează „ce ar trebui să fim”.

Logica neoliberală a exploatării se potrivește cu mașina birocratică de stat coruptă condusă de *bratki* (interlopi) din anii '90. Neoconservatismul, care se manifestă prin panici morale, renașteri religioase artificiale, încercări de a vota legi care să interzică avortul, „propagandă” LGBT etc., este folosit de către elitele conducătoare pentru a camufla vlăguirea economică și spirituală a societății Ucrainene. De fapt, vom avea parte de *zhostkij pizdec* – vom fi călcați în picioare.

Tamara Zlobina și-a făcut doctoratul la Institutul Național de Studii Strategice din Kiev, Ucraina (2008). Teza sa explorează interconexiunile dintre producția spațială și cea ideologică în Republica Sovietică Ucraineană și în statul Ucrainean contemporan. Savant independent socialist *queer feminist*, critic de artă și curator, Tamara Zlobina s-a specializat în arta feminină din Ucraina, în analiza feministă a scenariilor actuale ale vieții reproductive profesionale și sentimentale. Tamara Zlobina colaborează cu Krytyka (Kiev), Krytyka Polityczna (ediția ucraineană), Gendernye Issledovaniya (Harkov), Perekrestki (Vilnius), Public Preparation (Estonia) și cu revistele de critică de artă Vector (România), Hudozhestvennyi zhurnal (Rusia), Obrazotvorche mystectvo, Korydor, Art-Ukraine (Kiev) și altele. A fost co-editor al revistei de critică socială Commons (Kiev), unde răspundea de departamentele de feminism și artă contemporană (2009-2012). Editor-invitat la revista de critică de artă ArtAktivist, cu subiecte privind arta feministă (2011-2012, Minsk, Belarus).